

SOUBOJ (Ef.6:12)

V šepotu plamenů obracím se k múze své,
kde přízeň vzájemná je, odcházím v bodech
abych dovršil náš stín, neb sluha pekla jsem,
děsíš se mě?

Znetvořím tě a hořkou myšlenkou pokořím,
jsi v koutě krčící, jak dojemné,
pochopení k tvé bolesti však už nemám,
jedem a výhrou jsou má slova, činy čiré.
Neděsím se vzdoru mocné bouře,
neb léčka času tká svůj osud a
v pavučině neúprosné,
dokud nenapravíš zrádné chyby,
dokud svět zvědavě kouká(!),
budeme v osidle pomsty spojeni nití křehkou,
co poutá nás i láme.

Jen v tobě sílu nalézám, když se klaníš,
rád spřádám cíle neodvratné,
tenký příběh vláknem propojený
spojuje nás jako magnet,
sever a jih, páry na parketu odplaty
v žáru a v křeči bitevního pole zanechané.

